

Expedice za hranice

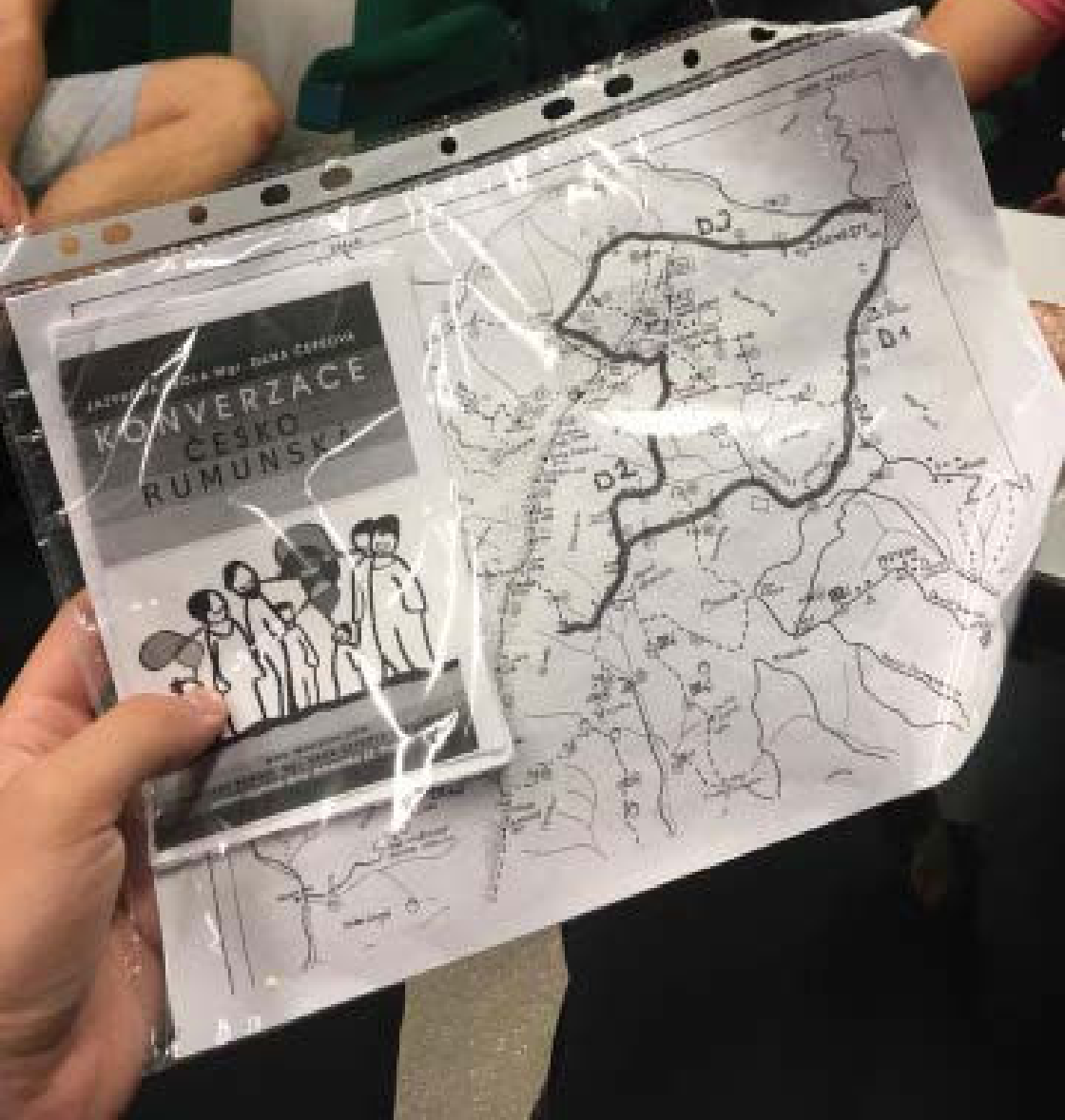
deník expedičního

místní centrum při Gymnáziu Pierra de Coubertina Tábor

kapitola 1.

PŘÍPRAVY

část 1. plánování trasy

Sebekriticky přiznáváme, že zrovna v tomto ohledu nikomu moc radit nemůžeme a jsme spíše odstrašující příklad. Plánování trasy nebyla zrovna silná stránka našeho týmu. Paní učitelky a zároveň koordinátorky DofE jsme trochu nervovali, neboť domluva s námi jim často ztrpčovala život. Časově vytížení členové našeho týmu se málokdy dokázali shodnout na termínu schůzky a většina věcí tak byla řešena elektronicky, nebo stylem tiché pošty, kdy ti, co měli zrovna čas, předávali informace dál. Naštěstí jsme se mohli spolehnout na rumunskou spojku, kterou byl náš Horský vůdce Lucian. A ten nám se vším ochotně pomohl a poradil. Takže jsme se mohli bez obav těšit, a když nadešel čas, vrhnout se na balení.

část 2. cvičná expedice

Před ostrou expedicí musí tým vždy absolvovat ještě cvičnou. Ta by pak podle pravidel DofE měla alespoň vzdáleně přiblížit podmínky té ostré.

My jsme si za destinaci vybrali Orlické hory. Od těch rumunských se sice lišili poměrně dost – nadmořskou výškou, krajinou, faunou i flórou. Ale pořád to byli hory, tak jsme ty diametrální rozdíly jednoduše zametli pod koberec a užívali si horkého června i s jeho rozmarným bouřkovým počasím.

část 3. **balení**

Pár dní před odletem, v případě některých z nás spíš ani ne den před odletem, začalo balení. Takové balení na dofáckou expedici zahrnuje spoustu stresových situací, jako například, když váháte, zda brát jedny, dvoje, nebo raději troje boty, jestli vám stačí jen jedno triko na dva dny, jaké zavazadlo zvolit jako příruční, či když máte každých pět minut střídavě obavu, že buď máte jídla moc nebo málo. Nakonec zjistíte, že s plně zabalenou krosnou neuděláte krok ani po vašem pokoji, natož lítat někde po horách v Rumunsku. A tak všechny úhledně zabalené věci znovu vybalíte do neúhledného chaosu na podlaze, přeberete, znovu zabalíte. Přesně v tomto pořadí vykonáte třikrát, a nakonec se s tím nepatrným zlepšením spokojíte, hlavně proto, že vám ani nic jiného nezbyde.

kapitola 2.

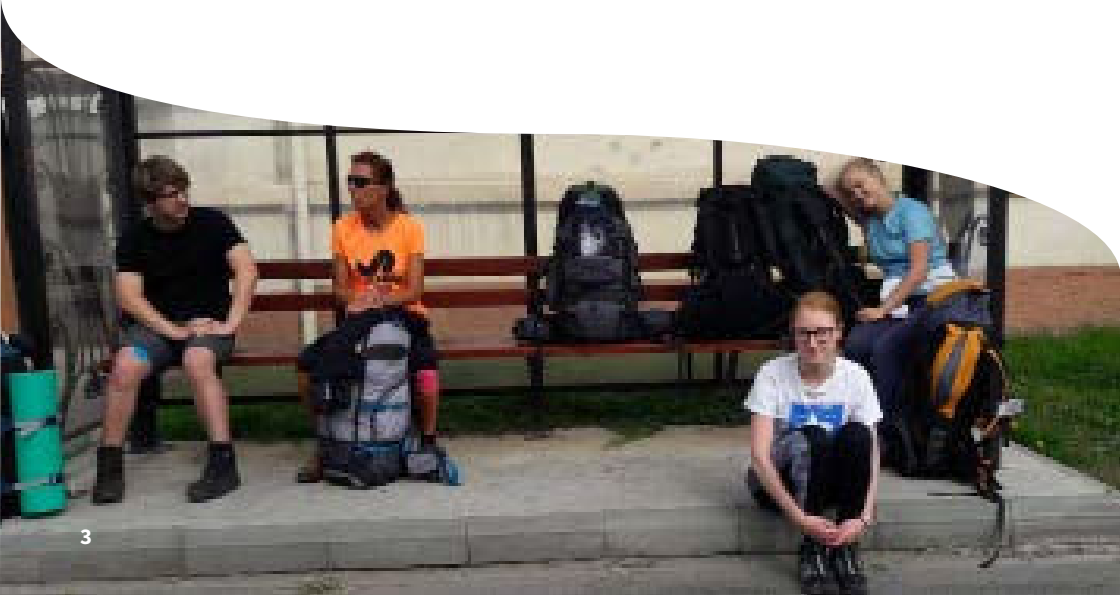
— CESTA K HORÁM —

část 1. odlet

Autem nebo vlakem se dokodrcáte do Prahy, kde doufáte v minimální provoz, protože po včerejším balení jste vyčerpaní, a tak samozřejmě vyřážíte se zpožděním. Na letišti je nutno připravit na přepravu zavazadla zabalením do fólie. Té potravinářské samozřejmě, protože letištní balení je moc drahé a stejně, co udělají zlaté české ručičky samy je přeci nejlepší.

Na odbavení byla taková fronta, že když jsme dospěli nakonec, byl už čas přesunout se ke gatu a připravit na přepravu i sebe sama. Hlavně nezapomenout soustavně utěšovat sebe a své spolue Expedičníky – prvoletce, že letadlo nespadne, argumentem, že statisticky je to vlastně nejbezpečnější způsob cestování. Tyto obavy bohužel neopadly ani po přesunu k letadlu, ke kterému nikdo z nás nepojal větší důvěru. Pro lepší nastínění situace dovolte parafrázovat Adama a popsat letadélko jeho slovy: Zadělaný větroň. Každý si cestu krátil a nervozitu odbourával, jak nejlépe uměl – knihou, spánkem, focením instafotek z okénka nebo „snad ne“ posledním českým pivem v jejich životě. Přes počáteční obavy s námi kapitán Svobodný bezpečně doletěl až na bukurešťskou runway. Tam pak započala druhá část našeho přesunu k horám cestou na nádraží (přičemž se někteří z nás stihli i ztratit) a odtud vlakem do Brašova a následně až do vesničky Christian, k hostiteli a Horskému vůdci Lucianovi.

část 2.

doprava na rumunský způsob

Cestovatelé, kteří by se do kraje Hraběte Dráculy chtěli vydat a cestovat po rumunskými dopravními prostředky, musí počítat s několika věcmi.

1. Nikdy nečekej rumunský autobus včas. Jízdní řády jsou čistě orientační, ve skutečnosti se jimi nikdo neřídí a vlastně se v nich nikdo ani moc neorientuje. Takže chceš-li využít rumunskou hromadnou dopravu, postav se na zastávku a doufej ve zjevení autobusu.
2. Když už sedíš v autobuse, nediv se, že provoz budou zdržovat koňské povozy. Tvoří totiž zcela běžnou součást rumunské nákladní dopravy.
3. Koně jsou běžné i pro přepravu osobní, není tudíž zvláštností potkat osedlaného koně, ustájeného před Penny marketem.
4. Dopravní značky jsou občas tak ledabyle umístěny, že si nejste jisti, zda tam jsou schválně, nebo je jen přívál vítr.
5. Je třeba počítat také s lidskou hloupostí, tak jako všude. Nebudete se pak divit, když ve vlaku se vás dvě rumunské slečny budou snažit vystrnadit z vašich sedadel (máte místenku), s tím, že sedadlo je jejich, a vy jste ve špatném vagónu, protože tohle je přece vagón číslo 2 a ne 6! Naštěstí je přemluvíte, ať si v poloprázdném voze sednou jinam a vy se tak nemusíte přesunovat i se všemi zavazadly. Zbytek cesty pak přemýšlíte, jak to, že jste ve špatném vagóně, když jste určitě nastupovali do toho označeného na dveřích 6kou. Situace se vyjasní až na nádraží, kde zjistíte, že si slečny spletly číslo vagónu s označením třídy... Aneb jak poznamenal jeden ze spolucestujících Rumunů: Romania – very beautiful country but very stupid people.

kapitola 3.

— OSTRÁ EXPEDICE —

část 1.

hory

Hory! Konečně je to tady, po několikaměsíčních přípravách stojíte celý natěšený s tlumoky na zádech před vstupem do národního parku Piatra Craiului. Příroda je krásná, ale taky dost nepředvídatelná a vy musíte být připraveni na všechno. V jednu chvíli vás obklopují skály, za chvíli zas máte výhled široko daleko. Z široké cesty se po pár metrech stane vyschlé koryto řeky a mírné stoupání se mění na téměř horolezecký výstup po kamenech. Krávy dominují místním pastvinám a je jim fuk, že vy tudy prostě musíte projít taky, z cesty neuhnou ani náhodou. Počasí si většinou dělá, co chce, ale my měli celkem štěstí, a kromě prvního dne si ani nemůžeme stěžovat. Pokud se teď zdá, že vás v horách nečeká nic než utrpení, je to pravda jen z části. Za všechny vaše drobné strasti se vám hory odvděčí naprosto nepopsatelnými scenériemi, které až berou dech. Jestli nevěříte, koukněte na fotky.

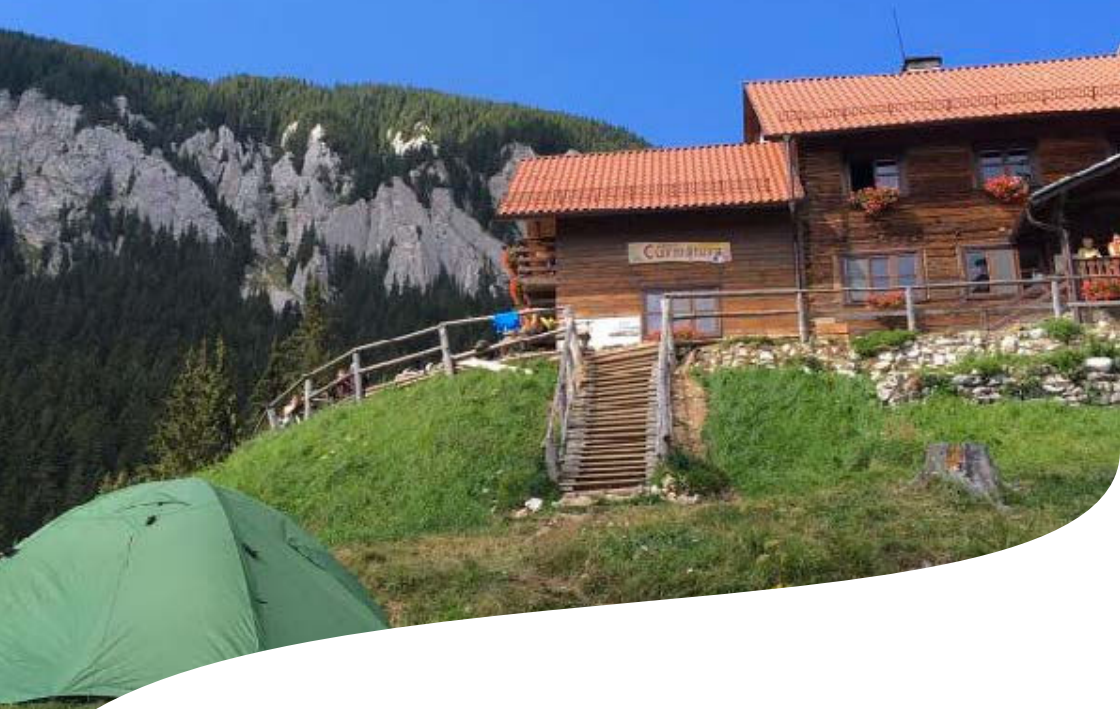
část 2.

strava

Expediční jídlo je vždy jedním z největších problémů. Co je vhodné? Mám jídla dost? Nebudu mít hlad? Honí se během příprav každému hlavou. Co se týče vhodného jídla, pak my můžeme doporučit kuskus – jídlo jednoduché co do váhy tak i do přípravy. Pokud se vám podaří sehnat již ochucené a okořeněné kusky, tak jako nám z LeGracie, je to jediná výhoda. Jo, a nezapomeňte na sojovku!

Co by nedoporučil i náš Horský vůdce Lucian jsou konzervy, hlavně proto, že tvoří zbytečnou zátěž. Navíc stačí jedny špatné Trenčanské párečky a katastrofa je na světě.

Voda je samozřejmě nezbytností, a proto by se expediční trasy měli plánovat přes její přírodní, a hlavně pitné zdroje. Piatra Craiului je na prameny našťestí bohatá a žízní jsme tak netrpěli.

část 3.

spaní

Spacák – nejlepší přítel expedičního? Rozhodně, po dni vyčerpávajícího zdolávání horských vrcholů budete sice vděční i za alespoň trochu rovnou zem, ale věřte, že luxus v podobě teplého spacáčku si řádně vychutnáte. A co teprve, když vám prozradíme, že někdy ani není nutné roztáhnout stan? Ten sice sebou brát musíte, jinak by to nebylo podle pravidel DofE, ale stejně jako my můžete využít ‚refugee cabin‘. Cože? Jaký uprchlíci?! Refugee cabin jsou malé dřevěné chatky, které jako nocoviště může využít každý znavený horal. Jsou zdarma, takže přespát v nich je zcela v souladu s pravidly, a jediné co musíte udělat je chovat se ohleduplně ke svým spolunocležníkům. Když budete mít dost štěstí budete přespávat s Jackem Kerouackem*. Tak dobrou noc, ať vás blechy štípou celou noc.

*Rozumějte: v chatce s námi přespával Američan, a protože byl na cestě, sice po Rumunsku a nikoli na Západní pobřeží, tak si od nás vysloužil přezdívku.

kapitola 4.

NÁVRAT DOMŮ

část 1.

konec

Nastal den, kdy bylo načase, začít směřovat zpět na sever, do Čech. Plni dojmů, zážitků a zkušeností jsme se po třech dnech rozloučili s národním parkem Piatra Craiului, Horským vůdcem Lucienem a po malé zastávce v Bukurešti i s celým Rumunskem. Domovina nás vítala deštěm a zimou, což po vyhřáté rumunské metropoli byl (teplotní) šok, ze 30 stupňů na 15, přesto jsme Prahu uvítali s radostí. Když jsme se dočkali zavazadel a pořídili jsme závěrečné foto, tak už se každý vydal po vlastní ose domů.